

Člani PD »Rašica« v Bosni in Črni gori

Bik namesto budilke

Že lani je nekaj članov MO PD »Rašica« odšlo na nekajdnevni potep po Črni gori in Bosni, letos pa je novo ustanovljeni alpinistični odsek organiziral tja majhno 8-člansko odpravo.

Že doma smo se dogovorili, kje bomo postavili tabor, katere vrhove bomo obiskali in v katerih stenah bomo plezali. Že pred odhodom smo pregledali vse knjige in zemljevide, ki so nam prišli v roke.

Do Sarajeva smo potovali z vlakom nato pa z avtobusom do Tjentišta. Tu smo si najeli kombi, ki nas je po novi gozdarski cesti pripeljal do Prijedora, približno 1400 m visoko. Tam je bilo ceste konec, zato smo si zadeli svoje ogromne nahrbtnike na ramena, se poslovili od prijaznega šoferja in odšli proti Suvi planini.

Kmalu nas je ujela noč z gosto meglo in dežjem. Da ne bi taval v neznanem svetu, smo se utaborili kar na poti. Zjutraj ni bilo nič boljše, okrog poldneva pa se je megla razkadila in počasi so se drug za drugim začeli odkrivati okoliški vrhovi.

Popoldne so že stali štirje šotorčki ob Trnovačkem jezeru okoli 1500 m visoko. Trnovačko jezero je približno trikrat večje od Krnskega, poleg pa so še tri majhna jezera. Okrog njega se dvigajo naslednji vrhovi: Trnovački vrh, Trnovački Durmitor in Maglič, ter planine, po katerih se pase živina.

Medveda, na srečo, nismo srečali

Pri Trnovačkem jezeru smo ostali skoraj teden dni in med tem časom kar dobro spoznali vrhove in stene okrog našega tabora. Opravili smo 25 plezalnih vzponov in se povzpeli na vse višje okoliške vrhove. Bili smo na Trnovačkem vrhu, Vlasulji, Trnovačkem Durmitorju in za konec še na Magliču.

Stene, v katerih smo plezali, so dolge od 200 do 400 metrov in precej krušljive. Plezali smo predvsem smeri ocenjene s III. in

IV. težavnostno stopnjo, razen ene, ki je bila težja (IV.—V.).

Zelo so nas presenetile za ta čas velike zaplate snega. Vsak dan, ko smo se z vrhov vračali v tabor, smo se drsali po njih in sanjarili o tem, kako bi bilo lepo, če bi imeli s seboj še smuči. Zares bi bilo lepo, če bi nam bi jih nekdo postavil kar tja, ali pa vsaj v tabor, kajti naši hrbti, ki so nosili že po 30 kg in več, res ne bi vzdržali še dodatne teže. Tereni pa so tam za smučanje izredno lepi in se lahko kosajo z našimi najlepšimi. Priti pozimi do teh smučišč tudi ni več tako nevarno kot nekoč, vsaj glede zverin ne. Lovci so nam pripovedovali, da so tod pred dvema leti pobili vse volkove (bilo jih je prek 50), ker so klali živino. Medveda pa menda še lahko srečaš na poti.

V kratkem tednu našega taborjenja ob jezeru smo se spoprijateljili s pastirji, pravilneje rečeno — s pastircami, ker pasejo v glavnem one. Moški so povečini zaposleni, ženske pa so doma in zato poleti lahko odričejo na planino. Zelo od daleč so prignale čredo, nekatere celo iz okolice Nikšića. Prvič smo k njim prišli le zaradi mleka, pozneje pa smo tja hodili na prijetne večerne klepete.

Dopoldne smo še plezali v steni Osrednje Barjere, popoldne pa smo pospravili šotore, se poslovili od prijaznih pastirc in ribičev, si oprtali težke nahrbtnike in se zagrizli

je bil zadaj vedno še kakšen višji. Pozno popoldne smo prispeli na vrh Magliča, od koder je čudovit razgled po okoliških gorah in pašnikih.

Maglič je bil najvišja točka, ki smo jo dosegli. Nato smo šli samo še navzdol.

Noč smo prespali na neki planini pod Magličem. Zjutraj pa so nas že na vse zgodaj ovohavali biki in pogledovali v naše šotore. Bili so boljši od vsake budilke, ker niso povohali samo enkrat in odšli, ampak so ves čas hodili okrog šotorov in buljili v pisano platno. Ker nam ni bilo kaj dosti za tako družino in ker nam je primanjkovalo hrane, smo jo že zgodaj mahčili v dolino. Orientirali smo se po starem, vendar kar dobrem zemljevidu.

Zares, lepi so črnogorski in bosanski hribi in malo obiskani, čeprav niso več tako odmaknjeni kot nekoč. Ko smo odhajali iz Bosne, smo razgrnili zemljevid. Kar verjeti nismo mogli. Toliko smo prehodili, pa smo spoznali samo droben košček gora, označenih na zemljevidu.

Gore pa vabijo. Torej moramo spet priti; morda že drugo leto, morda kdaj kasneje, enkrat pa prav gotovo.

Stane Buh

Med obiskom Šiškarjev v Kavadarcih so v predverju kina Balkan otvorili spominsko razstavo tragično preminulega kandidata za mojstra umetniške fotografije Blagoja Banjanskega.

Obisk v nastajajočem rudniku fero-niklja (»Feni«) je svojevrstno doživetje. Poleg tega, da je ta projekt med večjimi investicijami, ki so trenutno odprte (približno 600 milijard dinarjev) in da nam kani priskrbeti nikelj, ki ga doslej pri nas nismo proizvajali, je v zvezi s tem še cela vrsta zanimivih podrobnosti. Recimo: ker je rudnik skoraj 35 km stran od rastoče topilnice, bodo morali zgraditi ravno toliko dolg tekoči trak za transport rude. Tudi to se bo zgodilo prvič pri nas...